

ский затворъ. Тамъ си издържахъ наказанието, като не работихъ никакво занятие отъ свойственнитѣ на затворницитѣ въ него врѣме, заловихъ се да се науча да чета — и пиша, въ което успѣхъ, въ малко врѣме можяхъ да прочитамъ и да подписвамъ. Тогава по затворитѣ нѣмаше, както сега, библиотеки, за това азъ бѣхъ принуденъ да си купувамъ разни книжки за прочитъ — отъ вънъ, Може да си прѣдстави читателя какъ се изминахъ — три години, три мѣсици и седемъ дена — затворъ . . . Дочакахъ най-сетнѣ день-тъ на свободата си, на 5-ий Мартъ 1883 год. ме освободихъ отъ затвора. Като се видѣхъ вънъ отъ затвора, азъ се заклѣхъ, че никога кракъ-тъ ми не ще стѣпи вече въ този градъ и че никога нѣма да се събирамъ съ непознати другари и злонравни приятели, защото началото на всичкитѣ ми тѣглила бѣхъ отъ такива. Отъ тукъ се отправихъ за въ София, гдѣто като пристигнахъ, настанихъ се слуга въ ханъ-тъ на Димитръ М . . . -Даудъ, въ улица „Радомирска, при когото стояхъ три мѣсеци, по разни причини, господаря ми слѣдъ три мѣсѣци остави ханъ-тъ и го прѣдади на Стоилъ Самоковлията при когото азъ останахъ още 20 дена и понеже ми се видѣ тѣжко слугуванието, оставихъ този занаятъ, рѣшихъ самостоятелна работа да заловя, направихъ една барака въ „Бали-Ефенди“. гдрѣто бѣхъ самъ господаръ и продавахъ разни зеленчуци. Господаруванieto ми. обаче, не бѣше за дълго, сполете ме болѣстъ — една твърдѣ опасна рана ми излѣзе на кракъ-тъ, близо до слабинитѣ, сѣкакъ я лѣкувахъ, нѣ вмѣсто да оздравѣе, напротивъ отъ день—на день ставаше по-опасна, докторъ може би щѣше да я излѣкува. нѣ кому дохождаше на умъ-тъ за докторъ? . . . Уповавахъ се повечето на бабешки цѣровѣ и отъ различнитѣ имъ магii, раната получи сериозенъ характеръ. — Отчаяхъ се почти. Отъ тогава почнахъ да вѣрвамъ че свѣтъ-тъ е вѣчно тѣглило.